

Briefing

Juni 2009 Nr. 72

Briefing

Briefingmaterial

skickas till Marita Tåppinen
Fornbacken 41, 2tr, 152 56 Södertälje
E-post: tappinen@telia.com
eller ordforande@sgsresa.nu

Adressändringar:

Skickas till Elly Mattsson
Kålarvsgatan 16, 784 72 Borlänge
E-post: elly.mattsson@telia.com

Resmästaren:

Vår Resmästare är Lotta Borgiel
Marsjö Hvilan, 643 94 Vingåker

Sista materialdag för nästa nr. är 2 augusti 2009.

Annonser svartvitt:

En helsida kostar 500 kr och en halvsida 250 kr.

Annonser färg:

En helsida kostar 1000 kr och en halvsida 500 kr.

Redaktionen förbehåller sig rätten att bedöma och eventuellt förkorta insända bidrag och tar inte ansvar för ej beställt material.

SGS adress:

c/o Anders Gezelius
Skatkullevägen 22, 430 82 Donsö

Internetadress:

www.sgsresa.nu
E-post: ordforande@sgsresa.nu

Medlemsavgift per kalenderår:

Ordinarie medlem 200 kr. Familjemedlem 75 kr.
Postgiro: 429 14 52-3

STYRELSEN

Ordförande:

Anders Gezelius
031-97 21 02
anders.gezelius@axiell.se

Vice ordförande:

Kristina Bergman
031-82 90 80
kristina_bergman@telia.com

Sekreterare:

Magnus Andersson
042- 14 67 51
magnusanderssonexpeditions@yahoo.se

Vice sekreterare:

Kerstin Strandskog
08-19 72 83
kerstin.strandskog@nacka.se

Kassör:

Ebba Thorén
035-505 70
ebbathoren@telia.com

Vice kassör:

Kent Knutson
0520-47 96 58
kent@knutson.nu

Klubbmästare:

Gunnar Andersson
0477-205 67
gatron@telia.com

Briefingansvarig:

Marita Tåppinen
08-550 156 14
tappinen@telia.com

Resmästare:

Lotta Borgiel
0151-209 00

Ledamöter:

Bengt Cederfeldt
08-96 14 95
Elly Mattsson
0243-22 85 88
elly.mattsson@telia.com

Innehåll

4	Ordförande har ordet	18	Helgoland
7	Våra grannar norrmännen	21	En jobbig resa
8	Vykortshälsningar	24	En kär kamrat
10	Protokoll från årsmötet
på Hållandsgården	26	Resemästarens sidor
12	Rapport från vårmötet
på Hållandsgården		

*Glöm inte att betala
medlemsavgiften för 2009!*

Ordinarie medlem 200:-

Familjemedlem 75:-

Betalas till plusgiro: 429 14 52-3

Förstasidesbilden

Kapten Eric Fager på besök i Bratteggen

Foto: Hans Johansson

Ordföranden har ordet ...

Anders
Gezelius

Årsmötet på Hållandsgården

Så har vi då genomfört vårt lite speciella år- och vårmöte 2009. Speciellt därför att det var längre norrut än vi tidigare varit, innefattade en gemensam tågresan för många av deltagarna och dessutom pågick träffen längre än normalt. Ett referat från mötet finns på annan plats i Briefing, men för min del så måste jag säga att det var en väldigt annorlunda och glädjande upplevelse. Visserligen var det färre deltagare än normalt, men alla jag pratade med uttryckte hur som helst sin förtjusning över både platsen och arrangemanget. Man kan ju i sitt stilla sinne fundera över varför vi bara blev så relativt få. Donauresan gjorde kanske sitt till, men man kan undra om SGS:are är rädda för att resa?

Jag uppfattade att många var särskilt glada för att vi hade flera utflykter på programmet, hade mer tid för samtal och samvaro än annars och tack vare att mötet var lite längre så blev tempot lugnare och det fanns tid att prata ordentligt med alla deltagande kamrater. Vi som är inblandade i att göra programmen till mötena vill ju gärna att innehållet ska vara så fullmatat och lockande som möjligt, men det är också viktigt att vi har tid för varandra.

Vaktavlösning för Briefing

På Hållandsgården var det som vanligt årsmöte. Med ett undantag togs där inga stora och avgörande beslut men Briefings redaktör sedan många år, Gunnel Svensson, avgick ur styrelsen och som en följd av det avslutade hon också sitt aktiva arbete med Briefing. Under Gunnels tid har vi sett att Briefing har fortsatt sin utveckling från ett enkelt medlemsblad till vad den nu är. Ett allmer proffsigt yttre och ett omsorgsfullt och omväxlande innehåll är resultatet från Gunnels många år som redaktör. Trots att det ibland funnits brist på material som hon har fått jaga fram i sista minuten så har tidningen alltid gjort ett genomarbetat och väl avvägt intryck. Det finns inte ord nog att tacka Gunnel för hennes fantastiska insats!

Till ny ledamot i styrelsen och som ny redaktör för Briefing har jag det stora nöjet att hälsa Marita Täppinen välkommen! Jag är helt och hållet övertygad om att Marita är som klippt och skuren för uppgiften och vet att det kommer att bli mycket bra också i fortsättningen. Men, och det är ett stort men, Marita är helt och hållet beroende av att vi alla i föreningen förser henne med material att arbeta med. Ta en liten funderare på om

inte du också skulle kunna bidra med någonting. Alla som har gjort en resa har något att berätta brukar man ju säga och det kan väl inte vara annorlunda för SGS:are? Det är mycket lättare att göra det redaktionella arbetet om ditt bidrag inte är för långt och helst också i digitalt format, men det går naturligtvis även bra på papper. Det måste inte vara en berättelse som gäller en hel resa, utan kanske någon liten intressant detalj. Ett oväntat och spännande möte, en upplevelse som etsat sig fast, en maträtt du inte glömmer i första taget, något skrämmande, roligt, tankeväckande, upprörande eller vad som helst som finns kvar i minnet. Det finns också alltid behov av bilder och inte minst något passande för Briefings framtida!

Tack så mycket, Gunnel och hjärtligt välkommen Marita!

SGS-resor genomförda

Under det gångna året har flera SGS-resor genomförts. Det sker ju fortlöpande och varje resa som genomförs känns som en framgång. Några av de resor som har gjorts relativt nyligen är på sätt och vis värda att särskilt uppmärksamma. Jag tänker på resan till Pitcairn som kanske är mest speciell därför att den över huvud taget blev av och kunde genomföras. Jag hade glädjen att själv vara med på den resan och jag kan garantera att det blev en resa som jag sent kommer att glömma.

Resan som gick till Scilly-öarna var också speciell eftersom den i mångt och

mycket var ett resultat av ett stort engagemang av Isabel Olesen. Att sedan den resan blev så bra och deltagarna mer än nöjda visar bara vad som går att åstadkomma när viljan finns. Ett särskilt tack till Isabel för det initiativet och allt arbete du lade ner på genomförandet!. Visst manar det också till efterföljd! Den dubblerade Donaukryssningen genomfördes också den framgångsrikt. På mötet på Hållandsgården blev det flera diskussioner om vilken resa som var den bästa, årets eller fjolårets. Så länge alla ansåg att den resa de själva varit med på var den bästa så är allt gott och väl och vittnar om den organisationsförmåga och det engagemang som Lotta och Magnus ständigt visar.

Erfarenheterna från de båda kryssningarna och för all del också från kryssningen i Karibien för ett antal år sedan är så goda att det inte skulle förvåna om det så småningom kan dyka upp någon idé i samma genre som vi kan se fram emot.

Och som vanligt till sist ...

Hör av dig till mig eller någon annan i styrelsen med förslag och tankar som kan göra föreningen ännu bättre. Passa på att värva nya medlemmar och fundera över möjliga, framtida resmål. Vi behöver också förslag på lämpliga ställen att hålla våra träffar, tips om bra föreläsare och det behövs alltid, alltid bidrag till Briefing!

Nya medlemmar i SGS

Vi är glada att kunna hälsa följande välkomna i föreningen:

Christer Bovin
Nils Kaggs gata 25
25454 Helsingborg

Kennet Tedenäs
Järnvägsgatan 19
722 32 Västerås

Margareta Westrup
Bohusgatan 43 6 tr
11667 Stockholm

Ylva Engström
Kungsholmsstrand 173
11248 Stockholm

Reine Abrahamsson
Lena Backlund
Törnes väg 13
13550 Trollbäcken

Marianne Karlsson
Domaregatan 4 C
25659 Helsingborg

Marianne John Persson
Karl Dahlgrensgatan 9
58228 Linköping

Karin Odeback Bagger
Kusttorget 5
41455 Göteborg

Avliden medlem i SGS

SGS deltar i sorgen efter den avlidne medlemmen

Mark Markenfeldt, Stockholm. Till hans minne har föreningen planterat träd i Vi-skogen.

Ur boken "Gud som haver barnen kär har du någon ull"
av Mark Levengood och Unni Lindell

"Världen har fyra hörn. Det är USA, Ryssland,
Kina och Kanarieöarna".

Jens, 7 år

Om våra grannar norrmännen

Text: Mirka Glaxer

Detta hände när jag under ett antal år åkte till svenska fjällen för att vandra. Jag tror att det var på 1980-talet, innan jag började med de långväga resorna.

En gång vandrade jag från Abisko till Alesjaure och för att inte en gång till följa Kungsleden tog jag en avstickare till Allakas. Där beslutade jag mig för att passa på att besöka Narvik. Striden om Narvik under andra världskriget var mycket känd i Polen. Narvik är en av de platser där många polacker dog när de frivilligt deltog i kriget mot tyskarna under parollen ”För vår och er frihet”.

Jag tog leden längs gränsen på svenska sidan till Riksgränsen och tåget därifrån. I Narvik besökte jag krigsmuseum och kyrkogården där polacker ligger begravda bredvid engelsmän, fransmän och soldater av andra nationaliteter, som stupade i striden.

På vägen tillbaka till Sverige tänkte jag gå en bit på den norska sidan av gränsen för att återkomma till Allakas. Det fanns en parallell vandringsled till den som jag gick fast på den svenska sidan. I Narvik fick jag låna nyckeln till en fjällstuga på norska sidan, där jag skulle övernatta. Mannen som gav mig nyckeln rådde mig att fråga konduktören på tåget var det är bäst att stiga av. Det

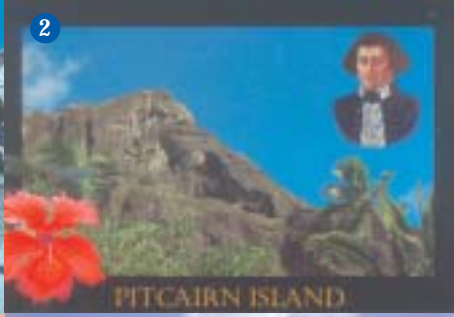
gjorde jag och denne lovade att säga till. När tåget lämnade en mindre station kom konduktören och sade att jag skulle vara beredd att gå av och vänta vid dörren. Tåget stannade, det var mitt i skogen, ingen station. Konduktören visade mig en liten stig rakt framför tågdörren och sa att det var den som ledde direkt till stugan. Så det var bara att kliva av och börja gå. Det var ingen som steg av tåget. Det startade med en gång med en vissling, som för att säga adjö.

En annan gång efter avslutad vandring i Jotunheimen skulle jag ta mig till Flåm. Det gick stora färjor dit i ordinarie trafik. Jag behövde byta från en till en annan färja för att komma till det lilla samhället. Den första färjan var något förseklad så när vi närmade oss hamnen fick jag se min anslutningsfärja glida iväg från kajen. Den hann kanske 50-100 meter ut från kajen.

”Oj, suckade jag till en besättningsman, där missade jag min färja”. Han tog fram telefonen och ringde. Och se, den andra färjan vände tillbaka för att hämta mig.

Det har passerat många år nu, men dessa händelser har jag kvar levande i mitt minne.

Leve norrmännen!

1. Kina

En hälsning från en resa i södra Kina. Vi är nu på en 4 dagars kryssning på floden Yangzegang, Kinas största flod. Hälsningar Elof

2. Pitcairn, 12/12 2008

Kära SGS-are. Efter en mkt lång resa till Auckland, Nya Zealand, till Rarotonga (Cooköarna), till Tahiti/Papeete (Fr.Polynesien), till Mangareva (Gambiäröarna) är vi äntligen på ön Pitcairn där vi bor hos Bounty myteristernas ättlingar. Alla önskar vi er God Jul och Gott Nytt År. Birgitta Lindblad, Nils-Åke Eriksson, Marie Dahlström, Gunilla Riska, Bo Bengtsson, Anders Gezelius, Eva Gezelius, Anita Ström, Birgitta Lindfors, Per Armstrong, Birgitta Klefeldt, Mårten Näslund, Anders Källgård

3. Micronesien

Hälsningar från en sagolik- och äventyrlig resa. Vi har bl.a. sett ett 3 m högt mynt i Yap (har ett liknande i Stockhoms Mynt) och upplevt flera öars skilda kulturer o levnads-sätt. Återstår bara det dagliga "fyrverkeriet" över Hong Kong, lasershow över stan. Margot, Janne

4. Benin

Woodoo, marknader, maskdans, etniska byar och barnfonds byar, slavfort och game drives. Benin är verkligen ett omväxlande land. Ninet, Monica, Birgith K

5. Nepal, Pokhara 14/3 -09

Hälsningar från 5 SGSare på trekking i Nepal. Lena, Lotta, Birgitta, Ing-Marie, Ebba

6. Karibien, "Boudicca", mars-april -09

Hallo, hälsningar från en nostalgicruise i CARIBBEAN, Barbados-Trinidad-Grenada-Curacao-Aruba-Tortola-St Barth-Antigua-St Kitts-Dominica-St Lucia-Barbados. 16 härliga dagar, glada ladies and gentlemen + ett 10-tal svenskar. Toppenresa på alla sätt och jämfört med SGS-resan 2002 billigare!! (Singel cabin med balkong-otroligt + **** hotell och bra flyg). Hälsningar Liv

7. Borneo, 20/3-5/4 2009

Hej alla, Vi gjorde en mkt fin resa med Avifauna till Saba Borneo. Med skickliga guider (en svensk o en maylaysk) såg o hörde vi 305 väldigt vackra fåglar, många endemer. Som om inte det var nog såg vi 3 vilda orangutanger, ca 100 näsapor och 6 vilda elefanter. Varmt o fuktigt, 30-35° i skuggan, fin mat och bra logi. 14 dagar med många upplevelser. Hälsningar från Monica och Åke Andersson

8. Guatemala

Hej glada SGSresenärer! Fem trevliga kvinnor reste med Gränslösa Resor till Guatemala. Vi bodde hos norska Unn-Lisbet och hennes man, mayaindianen Lorenzo. En helt personlig kvinnoresa tack vare Lisbet. Ni måste gå in på www.guatemala.no och se vad vi fick vara med om. Likaså www.smileby.no och läsa om barnhemmet för gatubarn som Lisbet och hennes man är ansvariga för. Det var många härliga möten med indiankvinnor och Guatemala gav mer smak. Resehälsningar Marie-Louise Hultin

PROTOKOLL FÖRT VID ORDINARIE ÅRSMÖTE

med Scandinavian Geographic Society

Lördagen den 23 maj 2009, Hållandsgården, Järpen

1. Mötets öppnande

Föreningens ordförande Anders Gezelius hälsade de ca 65 tillresta medlemmarna välkomna och förklarade mötet för öppnat.

2. Val av mötesordförande

Anders Gezelius valdes att som mötesordförande leda förhandlingarna vid årsmötet.

3. Val av mötessekreterare

Magnus Andersson valdes att som mötessekreterare föra protokoll vid årsmötet.

4. Frågan om kallelse till årsmötet sänts ut i laga ordning

Ordföranden frågade årsmötesdeltagarna om mötet utlysts i laga ordning. Mötet hade inga invändningar och godkände därmed också det sätt som årsmötet utlysts på.

5. Fastställande av dagordning för årsmötet

Den av styrelsen föreslagna och utdelade dagordningen fastställdes.

6. Val av två justeringsmän att justera dagens protokoll

Marianne Rebenius och Barbro Frykås valdes till justeringsmän.

7. Styrelsens verksamhetsberättelse för det gångna året

Styrelsens verksamhetsberättelse hade delats ut till samtliga närvarande. Ordföranden läste upp verksamhetsberättelsen och lämnade därefter ordet fritt för kommentarer. Församlingen förblev tyst. Ordföranden frågade därefter om verksamhetsberättelsen kunde läggas till handlingarna. Svaret blev: Ja.

8. Styrelsens förvaltningsberättelse för det gångna året

Föreningens kassör, Ebba Thorén, kommenterade förvaltningsberättelsen som redan presenterats i senaste numret av Biefing och nämnde att ekonomin är mycket god. Hon förklarade också förfarandet med påminnelse då medlemmar inte förnyat sin medlemsavgift och att detta var en inte helt obetydlig extra utgift för föreningen. Mötet hade inga kommentarer och beslutade att godkänna förvaltningsberättelsen så att den kunde läggas till handlingarna.

9. Revisorernas berättelse

Revisionsberättelsen upplästes av Jan Erik Cederfeldt med rekommendationen att ge styrelsen ansvarsfrihet. Årsmötet beslutade att lägga berättelsen till handlingarna.

10. Frågan om ansvarsfrihet för styrelsen

Mötet beslutade att ge styrelsen ansvarsfrihet för det gångna året.

11. Val av föreningens ordförande för det kommande verksamhetsåret

Valberedningen föreslog omval av Anders Gezelius. Inga andra förslag förelåg. Mötet beslutade med ett rungande ”Ja!” att i enlighet med valberedningens förslag välja Anders Gezelius till ordförande för det kommande verksamhetsåret.

12. Val av övriga styrelseledamöter för det kommande verksamhetsåret

Valberedningen föreslog omval av Kristina Bergman, Magnus Andersson, Kerstin Strandskog och Elly Mattsson samt nyval av Marita Täppinen som ersättare för avgående Gunnel Svensson för de kommande två verksamhetsåren. Inga andra förslag förelåg och mötet beslutade i enlighet med valberedningens förslag.

Ordföranden nämnde att Gunnar Andersson, Ebba Thorén, Kent Knutsson, Lotta Borgiel och Bengt Cederfeldt valdes vid föregående årsmöte för två verksamhetsår, d v s att de är alla valda för ytterligare ett år.

13. Val av valberedning

Mötet valde efter förslag: Anna Lisa Augustsson, Doris Holm och Gunnel Svensson med Monika Apell som aktiv suppleant till ny valberedning.

14. Val av två revisorer och en revisorssuppleant

På förslag av valberedningen omvalde mötet de tre sittande revisorerna, d v s Jan Erik Cederfeldt och Arne Hansson som ordinarie revisorer samt Gösta Johnsson som suppleant.

15. Fastställande av medlemsavgiften enligt stadgarnas paragraf 5

På styrelsens förslag beslutade mötet att medlemsavgiften skulle förbli oförändrad 200 kronor per år för ordinarie medlem och 75 kronor per år för familjemedlem.

16. Övriga frågor

Ordföranden meddelade att inga motioner inkommit till årsmötet och presenterade därefter den nya styrelsemedlemmen Marita Täppinen.

Ordföranden Anders Gezelius avtackade därefter den avgående redaktören för Briefing, Gunnel Svensson, och förklarade att han helst hade velat ha henne kvar på posten, men tackade henne för ett enastående och inte alltid så lätt arbete att under många år få fram ett så utmärkt medlemsblad. Alla de närvarande deltagarna stämde in med en kraftfull applåd.

17. Mötets avslutande

Ordföranden tackade mötesdeltagarna och förklarade mötet avslutat.

Vid protokollet:

Magnus Andersson, mötessekreterare

Protokollet justeras:

Anders Gezelius, mötesordförande

Protokollet justeras:

Marianne Rebenius, justeringsman

Protokollet justeras:

Barbro Frykås, justeringsman

En rapport från varmötet på Hållandsgården

Text: Stefan Karlsson

Fredag

Vaknar upp efter en varm natt på tåget. Några av oss som åker tåg hinner med frukost i restaurangvagnen. En buss väntar på oss, med en skönsjungande busschaufför, och tar oss den korta biten från Järpens tågstation till Hållandsgården. Vi får snabbt våra nycklar till rummen och sedan är det frukost - *igen* för vissa. Klart mera att välja på nu.

Anders Gezelius hälsar välkomna innan Mikael Eklöv berättar om Hållandsgården. Efter förmiddagskaffet fortsätter vi med ”Jämtland mellan istiderna”, presenterat av Benny Pålsson. På 1850-talet när turister/patienter började komma hit, var det luften som lockade. Den ansågs väldigt frisk och botgörande. Jörgen Fredriksson från Världens resor informerar om SGS resan till Burma i februari 2010. Det fanns 5 platser kvar *innan* presentationen, direkt *efter* försvann ett par platser.

Så blir det dags för den första utomhusaktiviteten. Vi åker i bussen som hämtade oss vid stationen i morse plus i 4 bilar. I bussen har vi Olof Holmgren som guide och får reda på bl.a. hur Åreskutan fått sitt namn - ser ut som en upp och nervänd båt på håll, att trädgränsen nu är 100m högre jämfört med slutet på 1800-talet - ett tecken på klimatförändringarna, att det bor 1500 bofasta i Åre, minst 25000 gästbäddar när det är högsäsong och ca. 50000 om

man utökar området några kilometer utanför själva tätorten. Traditionellt är vintern högsäsong, men det satsas numera mycket på att öka antalet turister även under sommaren. Främst cykel (downhill), fiske och äventyrsbad mm., Antalet besökande barnfamiljer har ökat markant. Och slutligen - en ”surjämte” är inte en arg person utan en person som har blöta kläder.

Vi passerar sjön Ånn och svänger sedan av från E14 och åker söderut på en grusväg mot Storulvåns fjällstation. Där på kalfjället är det dags för lunch. Det kommer ett par regnstänk, men vi hinner knappt få på oss regnjackorna och fälla upp paraplyerna innan det slutar. Vi har kommit lite högre upp och här har björkarna bara musöron. Det ligger även snöfläckar kvar runt omkring oss. Nere i dalgången längs Indalsälven är björkarna fullt utslagna och där lyser maskrosorna gula.

Medan lunchen plockas fram berättar Olof vidare, bl.a. om diverse samiska saker. Han är själv same. Solen kommer fram precis lagom när vi sätter oss ner för att äta. Vi serveras pasta och kycklingsallad, smörgås och äppeldryck och avslutar med kokkaffe, som tillagats över öppen eld i en stor kaffekittel.

Vi fortsätter efter maten ner till Handöl och Lappkapellet. Vi som sitter i bussen får bara se det från bussen, eftersom vi har lite tidsbrist. Men vi får veta att det finns en massgrav med 3000 karoliner

som stupade här på sin väg tillbaka från Norge vid nyåret 1719.

Vidare till Njarka sameläger där den starka kvinnan - Maud Mattsson tar emot oss. Här finns nästan tama renar. Tyvärr är vi för många och kanske för bullriga, så de nyfödda kalvarna vågar sig inte fram. Vi delas upp i två grupper, ena gruppen fikar medan den andra lyssnar på Maud. Det blir många aha-upplevelser och en del skratt. Vi får lära oss hur ved ska torkas/travas. Hon berättar hur skinn bereds, en lång och jobbig process. Hur man kan få plåster från en tunn hinna på insidan av ett renskinn. Man blöter det och virar det runt såret på t.ex. ett finger. När det torkar krymper det och "klibbar" ihop såret. Hon visar hur ett par traditionella skor av renskinn görs. Till ett par skor går

det åt skinn från fyra ben. Klövarna kokas en kort stund, "nageln" tas bort innan nytt långt kok. Man får då ett fett som ger vattentätt skinn. Resterna av benen äts som grisfötter.

Den samiska kulturen är egentligen "fredlig" och undviker konflikter; det finns tex inget samiskt ord för krig. Men just nu är det stora konflikter om marken, problem både med vinter och sommarbetet. Vi har alla läst om det i tidningarna, men det är ingen lätt fråga att lösa idag med de vinstintressen som råder överallt. För att ytterligare krångla till det är det stora interna stridigheter om vem som är same. Enligt vissa krävs renskötsel. De är starka, men en minoritet. Andra hävdar att vara same är genetiskt.

Vi säger adjö och avslutar dagens utflykt vid Tännforsen och ser vattnet forsa fram.

Vi kommer tillbaka till Hållandsgården 10 minuter innan det är dags för middag: Kokt lax, potatis, sås med champinjoner och spenat och kladdkaka med grädde.

På kvällen egna bilder, medan styrelsen sammanträder:

Gunilla Broberg – Antarktis, Sydgeorgiens djurliv går utanför det mesta vad gäller ”samarbetsvilliga” djur.

Ulla Johansson – Kappadokien, fantastiska klippor och grotthus.

Eric Skoog – Jämtlandsbilder

Gunnar Andersson – Folkdansfestival i Göteborg

Lördag

Lördagen börjar med att styrelsen informerar.

Kristina Bergman berättar om höstmötet i Göteborg, Scandic hotell med gångavstånd till Centralen. Inte klart var vårmötet 2010 ska hållas, ev. Mälardalen. Förslag på plats tas tacksamt emot av Gunnar Andersson.

Lotta Borgiel, resemästare, informerar om planerade och föreslagna resor.

Planer:

Pitcairn, 23 dagar i november 2010

Burma, feb 2010, 3 platser kvar

Taiwan, okt 2009, 1 plats kvar

Förslag: 4 resor, varav *en* blir SGSresa om det finns tillräckligt intresse.

São Tomé, Afrikas minsta stat, någon gång under hösten/vintern 2010.

Back in the USSR, 25 dagar i september 2010

Bolivia, 19 dagar i september 2010

Färöarna, 7 dagar i juni 2010.

Det resmål som fick flest intresseanmälningar på mötet var Färöarna. Men ni som inte var med har möjlighet att påverka ett tag till. Tag kontakt med Lotta om ni vill ha mera information.

Den planerade rapporten från SGS resan till Madagaskar flyttas till höstens möte pga. ”tekniska problem”. Istället får vi se hissande topptursbilder från svenska och norska fjällen av Eric Skoog. Otroligt vackra vyer med berg, snö, dalar, grönska och vatten. Men skidåkning nerför de backarna vittnar om näst intill självmordsförsök. Avslutar dock med lite normala fjordar, Nordkapp och Lofoten.

Anders visar bilder från Pitcairnresan. Förberedelser på Nya Zeeland, flyg till Rarotonga och ett par dagar senare flyg till Tahiti. Vidare till den sista utposten Mangareva, där båtresan vidtar den sista biten till Pitcairn. Väl där blir de uppdelade 3-4/värdfamilj och tillbringar en vecka tillsammans. Innan de vänder hemåt hinner de besöka en atollö, Oeno där vissa bränner sönder fötterna. När de seglar hemåt kommer någon på den nästan galna idén att bada från båten mitt ute på öppet hav, djup ca. 3500m. Men det såg härligt ut det, måste jag medge. Om man skulle börja spela på lotto eller något annat och hoppas på tur, så att man skulle kunna följa med nästa gång.

Lunchdags, skinkpaj och sallad. Underbart gott och det soliga vädret gör inte saken sämre när man sitter ute och äter med en bedårande utsikt.

Gissa vem som kommer här! Svar i nästa nummer.

Dags för egna aktiviteter: De flesta åker med bussen till Trillevallens fjällanläggning för en vandring eller en topp-tur, några åker in till Åre och ”shoppar” och några ”latar” sig runt Hållandsgården.

Vi, som vandrar, har David som guide. Han sätter upp vårt basläger vid en charmig fåbod. David börjar med att koka kaffe, men vi börjar direkt vandringen uppför. Passerar ett par snöfält på vägen. De flesta kommer upp efter några pauser och noggrant betraktande av de bedårande vyerna. Margot Göransson är först uppe och Ebba Thorén är tvåa. Vi ser bl.a. Åreskutan och Ottfjället. Det är ganska blåsigt på toppen av Välliste, 1025 eller 1024,4 möh (beroende på årsmodell på karta); som tur är finns det en stuga där man kan söka skydd för vinden. Vi fyller i gästboken innan vi påbörjar nerfärden. David har kommit

ikapp oss, han är ung och rask (han tog en ”genväg” får vi väl säga till vårt försvar). Nerför går det lugnt och sansat ända tills David säger att vi ska följa med honom på ett litet äventyr. Han tar oss till en brant snöklädd bergssida där han brukade bygga snöbivacker när han var yngre. Han hoppar ner och landar i den ganska lösa snön. Vi är dock inte lika äventyrliga utan sätter oss ner och åker kana utför. Vi har inga pulkor utan åker på byxorna. Lite olika friktion gör att farten varierar, men ner kommer vi och får oss flera skratt också. En ny kanna kaffe görs i ordning och vi fikar i solskenet.

Middagen består idag av biff stroganoff och ris med glass, banan och maräng till efterrätt.

Efter middagen är det visafn med Mikael Eklöv. Egenkomponerade sånger blandat med dikter som han skrev när

han var 13 år gammal. Han bjuder verkligen på sig själv.

Kvällen avslutas med egna bilder.

Franco Lazzari - Nepal/Tibet, lite hoplock från olika resor. Några väldigt vackra med djup och färg.

Gunnar Andersson - 700mil husbilsresa till Vadsö och tillbaka. Återigen tekniska problem. Gunnar hade räknat ut att med 5 sek visning/bild skulle han dra över de stipulerade 20 minuterna med 3 minuter. Blev dock några minuter till när "blåddringen" slutade att fungera.

Gunilla Broberg – Tigrar och pansarnoshörning och div. annat från en resa med Anneli Utter Naturresor till Indien

Söndag

Börjar dagen med den tredje utomhusaktiviteten. Busstur till Kallsjön som ligger på norra sidan av Åre. Första stopp vid Fröå gruva (koppar). Tittar på övergivna gruvhål, men det som tilldrar sig mest intresse är dock hur kraften, som drev pumparna för att pumpa ut vatten från gruvhålen, drevs genom en sinnrik anordning i form av "stånggång" och ett växelhus.

Fortsätter till Kall kyrka där prästen Anders Borgström tar emot, berättar om trakten och om kyrkan. Vi börjar ute men hamnar ganska snabbt inne i kyrkan. Nära att Magnus Andersson blir kvar där som tillskott till den trytande församlingen.

Vidare till Bratteggen - Hans och Margot Göranssons sommarställe ligger där. Mycket vackert beläget med Åreskutans baksida i blickfånget. Man kan bli avundsjuk för mindre. Vi har knappt fått

kaffet när det dyker upp två fullt utrustade karoliner bakom ett uthus. En viss kapten Eric Faber kommer tillsammans med en löjtnant. Kaptenen ställer sig på en trappa och berättar en lång historia om Karolinermarschen, som leddes av Carl Gustaf Armfeldt med order att inta Trondheim. Otroliga umbäranden för en armé utan rätt utrustning och som slutar i katastrof. När besked kommer om att Karl XII skjutits flyr de tillbaka till Sverige upp över kalfjället. Väldigt effektivt berättat och efteråt när han berättar om "karolinerritten" som numera är en traditionell begivenhet, inser vi att här är en man som brinner för detta. Hans G har "lurats med" och numera stannar ryttarna till för en fika vid deras sommarställe.

Tillbaka till Hållandsgården för lunch - paj och sallad; återigen kan vi sitta ute och njuta av vårvädret.

Kapten Eric Faber eller kanske Joachim Nässil återkommer med en fortsättning om general Armfeldt och det karolinska fälttåget i Norge. Totalt var det 10072 soldater som började marschen. Mellan 25 och 28 juni i sommar finns chans att återuppleva marschen. Då rids årets karolinerritt. För den som vill veta mera, se www.karoliner.nu

Vi samlas i stavkyrkan, som ligger precis bredvid Hållandsgården. Mikael Eklov berättar om hur hans fars dröm om att bygga en stavkyrka förverkligades. Bl.a hur fyra lador blev byggmaterial till kyrkan. Arbetskraften har mest varit pensionärer, som ställt upp gratis. Många tekniska problem fanns att lösa

Fika för fjällvandrare.

och altare, ljuskrona, dopfont har växt fram allt eftersom.

Benny Pålsson fortsätter där han slutade i fredags med historien om Åre. Första hotellen kom på 1870-talet i Duved och Fröå. Järnvägen kom till tack vare gruvorna och för viss transport av timmer. 1909 var den första bergbanan klar, invigdes dock inte förrän året efter. Det blir en accelererande utveckling i Åre med turistiska saker, curling, bobsleigh och skidåkning. Första störtloppstävlingen anordnades 1930, Åre slalomklubb bildades 1935 och första liftan anlades 1938.

Helgen avslutas med ett föredrag om Djingis Khan av författaren Anders Widén. Titeln på hans föredrag är "Djingis Khan – skövlande barbar eller befriare". Hur Temüdjin blev Djingis Khan, hur

han kom till makten och hur han lyckas med konststycket att inta Peking och ta kontrollen över mer och mer land. Anders får det lite stressigt på slutet eftersom tiden rinner iväg och middagen väntar.

Vi får köttragu, ris och rotfrukter och jordgubbspaj med grädde. Bussen tar oss sedan mot Järpen, så vi vinkar adjö till alla. De som åkt upp i egen regi måste ju inte skynda tillbaka hem till verkligheten lika snabbt. På tåget ockuperar vi restaurangvagnen trots att vi inte behöver äta mera. Alla är mycket nöjda med arrangemanget, otroligt bra "paketerat", maten, boendet, utflykterna, föredragen osv. Mycket "avstressande" med 1 1/2 dag extra.

Helgoland

Text och bild: Monika Apell

Helgoland – var ligger det någonstans? Det var den fråga jag oftast fick, när jag berättade att jag skulle åka på kortsemester till Helgoland. Känt från väderleksrapporten, kunde jag då dra till med, och folk lyste upp och kom ihåg att de någon gång hade hört namnet Helgoland i radion.

Själv hade jag aldrig reflekterat över denna ö, förrän den dök upp via en reseannons på Internet. Ett bussbolag körde en 4 dagars tur ner i Tyskland, med en heldagsutflykt till Helgoland. Dit vill jag åka tänkte jag och så blev det.

Torsdagmorgon, avfärd från Göteborg redan kl 07.00, med sikte på Helsingborg i Danmark, vidare över Stora Bält bron och till slutmålet Husum på Tysklands västkust. Det var mest pensionärer med på turen. En tur som började olyckligt för en av damerna, som snavade på färjan mellan Helsingborg – Helsingör, med en bruten arm som resultat.

Husum visade sig vara en charmig liten stad, vid Nordsjöns strand. Hela västkusten är präglad av tidvattnet, med en skillnad på 4 meter mellan ebb och flod. Vädret var fantastiskt och vi kunde sitta utomhus och smaka på en ”krabensmörgås”. Kraben visade sig vara små tångräkor, som finns i vattnet i strandkanten.

Fredagen ägnades åt en rundtur i Schleswig, med stopp i Rendsburg, för att titta på Kielkanalen och ett besök i den lilla charmiga staden Friedrichstadt. En liten stad som holländarna en gång anlade, med en kanal där vi sakta gled fram i en kanalbåt. Och solen gassade på.

Så kom då lördagen med utflykt till Helgoland. Båten skulle gå från en annan stad på tyska västkusten, Busum, som låg 1 timmes bussfärd från Husum. Helgoland ligger 7 mil från kusten ut i Nordsjön. Solen sken och vinden – det hade blåst en del tidigare – hade mojnät. Båtturen var beräknad till 2,5 timmar. Men med hjälp av tidvattnet och en lätt medvind, så tog färden 2 timmar. Båten var i princip fullbelagd – ca 800 passagerare - eftersom det var pingstafton och många skulle stanna kvar på ön över helgen. Fågelskådare blandades med pensionärer och barnfamiljer.

Helgoland har en ovanlig historia. Det finns belägg för att människor har bott här redan för 2000 år sedan. Ön har varit dansk, brittisk och tysk i olika omgångar. 1890 bytte Tyskland till sig Helgoland från England, som i sin tur fick Zanzibar! Vilket byte. Kaiser Wilhelm lär ha sagt att han fick en knapp i byte.

Eftersom Helgoland ligger där den ligger så har ön använts i militära samman-

hang. Under första världskriget evakuerades hela befolkningen, men de fick återvända 1918. Under 1930-talet hade det dåvarande Tyskland stora planer på att anlägga en ubåtshamn på ön, men pengarna och andra världskriget kom emellan.

Påminner mig om landstigningarna på Karibienkryssningen.

Strax innan andra världskriget tog slut – april 1945, bombade England ön, och alla hus förstördes. Invånarna på Helgoland klarade sig, eftersom de hade byggt ett tunnelsystem på ön. Alla öbor evakuerades vid krigsslutet, och britterna fick återigen herravälde över ön. Vad skulle ön användas till nu? Engelmännen försökte faktiskt spränga ön i tusen bitar 1947. Men resultatet blev istället en stor krater på ena sidan av ön. Helgoland bestod och dess invånare kämpade för att återvända. Och 1952 fick man lov att återvända till sin ö. Det första man byggde, var de hummerbodrar som idag finns vid hamnen, och som nu till största delen är turistaffärer .

Det finns en liten hamn på ön, men båtarna får lägga till på redan, och istället fick vi gå i land i mindre landstigningsbåtar. När jag såg dessa båtar tänkte jag på vår kryssning i Västindien 2002. Helgolands landstignings-

båtar var rejäla båtar på 11 meter och med starka motorer. Jag minns inte hur många hästkrafter, men det fanns plats för 50 passagerare. Båtarna gick i skytteltrafik. Fyra rejäla helgoländare i varje båt såg till att vi alla kom välbehållna i land.

Så var vi då här på denna märkliga ö. Det första vi gjorde, var att åka det lilla sightseeing tåget, med en inspelad svensktalande guide, som berättad om ön. Efter turen tog vi trapporna (en del åkte hiss) upp till "överlandet" och en promenad på den övre delen av ön.

Öns befolkning, ca 1.500 personer, bor utmed hamnen och i det övre landet. Skola och sjukhus finns här – sjukhuset för övrigt byggt i kratern efter the big bang (1947). Det finns inga gamla hus på ön, allt är byggt efter 1952.

På övre landet fanns en stig, som inte var asfalterad, men stenlagd och lätt att gå på. Den promenaden var ungefär 3

km, ca 60 meter över havet. Längs klipborna på nord- och västsidan fanns en mängd häckande fåglar – främst havs-sulor och sillgrisslor. Hav så långt man kunde se, förutom en liten ö som ligger bredvid Helgoland. Dune är en liten obebodd sandö, som en gång i tiden hängde ihop med huvudön. Vid en storm någon gång på 1700 talet, bröts den lilla ön loss. Idag finns där ett litet flygfält för enmotoriga flygplan, fina sandstränder, men inga invånare.

Vilken känsla att gå runt på övre landet, känna vinden i ansikten, höra fåglarna och se ut över havet. Här var så oändligt vackert. Även om det var mycket turister som vandrade runt på ön, så kändes det inte speciellt trångt.

På Helgoland finns ingen egentlig trafik. Ett och annat elfordon kördes runt. Och jo – det finns poliser på ön, som bevakar att ingen kör för fort. Hastighetskontroller förekommer – högsta tillåtna hastighet var 6 km/timme.

Turism är en stor näring på ön. Eftersom det också är ett tullfritt område finns det mycket att shoppa för de tu-

risterna, som besöker ön. Dock är alkoholransonen 1 liter starksprit och 2 liter vin. Att ingen för med sig mer till fastlandet kontrolleras av tullen. Bagaget kontrolleras innan man kliver i landstigningsbåtarna igen vid hemfärden.

Vi tog god tid på oss för att uppleva och fotografera allt. Till slut hade vi dock gått runt ön, och var tillbaka vid utgångsläget och "civilisationen". Då blev tiden knapp, Vi fick snabbt slänga i oss en hamburgare, för att få lite till livs innan vi skyndade förbi alla turistbutikerna. Båten till Busum gick tillbaka kl 16.00 - och då var det alltså tullkontroll innan vi fick stiga i landstigningsbåtarna för återfärd till den större passagerarbåten som låg på redan.

På ön finns många hotell och pensionat och vi hade gärna övernattat. Besöket blev alltför kort, Helgoland gav mersmak, dit skulle jag gärna återvända. Ön försvann i fjärran, men tog en stor bit av mitt hjärta.

Söndag var hemresedag, denna gång via Puttgarden - Rödby, och Öresundsbron. På bussen hem funderade jag på om och i så fall hur jag skulle kunna få möjlighet att återkomma till Helgoland och då stanna flera dagar. Vad sägs om en SGS resa till Helgoland, med några fler stopp på de nordfrisiska öarna och längs den tyska västkusten? Det finns säkert mycket mer att uppleva där än bara Helgoland, även om den ön är värd en resa i sig.

En jobbig resa

Text: Ulla Johansson

Jag har rest mycket och folk brukar fråga vilken resa som var bäst. Det är svårt att svara på för jag har gjort många bra resor. Men vilken som var jobbigast? Ja, det vet jag.

Det var 1972, jag reste en månadslång rundtur i östra Turkiet och Shahens Iran i juni-juli. Den gick med en engelsk reseorganisation som hette "Minitrek Expeditions" med jeep och tält.

I Istanbul anslöt jag till gruppen och fick en rums- och tältkamrat. På engelska presenterade jag mig för henne och sa att jag var från Sverige. Det är jag med! Blev svaret.

- Då fortsätter vi på svenska, föreslog jag och sen kom det från oss båda på en gång:

- Hur har du fått tag på den här resan?

Vi var den enda svenskarna, resten var engelsmän, skottar och en holländare.

Vi flög via Ankara till Erzerum i östra Turkiet. Där mötte Mike med jeepen (Landrover) och expeditionen började.

Vi var 9 personer så det blev trångt i jeepen. Allt bagage lastades på taket plus campingutrustningen. Vi skulle bo i tält och sköta mathållningen själva.

Att få tag på mat var inte det lättaste, konserver fanns sällan, att köpa det flugomsvärmade köttet vågade vi inte, grönsaker och rotfrukter fanns ibland. All mat tillagades sen på bensinköket. Tallrikar och bestick förvarades under färd i en trälåda på jeepens tak tillsam-

mans med matrester och diverse. Jag och Gunnel höll alltid våra tallrikar och bestick för oss själva och diskade dem nogga. Kanske var det därför vi undgick de ständiga magbesvär som engelsmännen drogs med.

Eller var det yoghurten? Överallt, även i de minsta butiker kunde man köpa yoghurt. Den fick man i små keramikskålar, som gammaldags filbunke, och skålen kunde man lämna i nästa butik, som en sorts pant. Engelsmännen åt aldrig yoghurt. Jag älskade den. En enda gång under resan fick jag magbesvär och botade dem med 24 timmars fasta. Fick då en syrlig kommentar av Mike. – Jaså finns det tillfällen då du inte äter yoghurt?

Mike var helt okunnig om Turkiet och Iran. Han var utbildad för körningar i Grekland, men hade fått rycka in för en sjuk kollega. Det gjorde väl sitt till att resan blev jobbig.

Färden gick genom östra Turkiets bergland. Då, i juni, var de höga topparna vita av snö och slänterna fulla med blommor. Tjusigt! Ararats vita kon tornade upp sig över oss, 5172 meter hög. Ja, det berget kunde då inte arken ha seglar över.

Sen kom vi till Iran, vädret blev varmare. En av engelsmännen, Brian, kunde lite om arkeologi. Kanske var det därför vi gav oss på jakt efter assasinernas bor-

gar. Mil efter mil av ödsligt, spöklikt landskap. Inga borgar. När mörkret föll satte vi upp tälten och lagade mat i billyktornas sken.

En skorpion på sanden!!

- Jag har hört att skorpioner inte går över bensin, sa Mike, och hällde en ring av bensin runt lägret.

- Jag är mer rädd för bensinen i kombination med din cigarett än för skorpioner! sa jag. Som tur var blev det varken mer skorpioner eller eldsvåda.

När dagen grydde hittade vi borgar. Assassinerna, en muslimsk sekt, behärskade landet här omkring från 1000-talet till 1200-talet. De använde hasch (därav namnet) att uppegga sina krigare med, de levde på att plundra karavaner. Nu finns bara ruiner kvar av deras borgar, men deras namn lever kvar, t.ex. i det engelska ordet "assassinate" – lönnmörda.

Ett par dagar tältade vi nedanför de mäktiga Elbuschbergen på stranden av Kaspiska havet och badade i de salta vågorna. Ända tills lokalbefolkningen upptäckte oss. Då fick vi sluta bada, i varje fall vi damer. Saltvatten och sand är ingen bra kombination, jag tror jag aldrig förr varit så smutsig som när vi sen kom till Teheran, där vi tog in på hotell för rengöring.

Några dagar i Irans huvudstad med praktfulla palats, museer och folktäta basarer. Sen for vi söderut över ökenstrakter, där de små byarna fick vatten från "kanats" underjordiska vattenkanaler grävda för 1000 år sedan.

Att se Cyrus och andra storkonungars

gravar, och Persepolis, en fantastisk ruinstad fylld med reliefer, statyer och inskriptioner från Darius tid 500 f.Kr. var verkliga upplevelser.

Isfahan och Shiraz, nutida städer, hade massor av vackra byggnader. Moskeér och palats prydda med tjugisig mosaik och fajansdekorationer. Och tältplats med pool!

Söderut mot Persiska viken var hettan fruktansvärd. Asfalten klubbade och solen var som en blåslampa. Dricksvattnet, som vi hade i två dunkar framtill på jeepen blev så varmt att det brände på tungan. Men detta är rikedomens land. Olja! Oljeledningarna låg som svarta ormar över ökensanden, ibland såg man brinnande oljekällor.

Vi skulle till staden Awash. Vägen verkade oändlig och i skymningen nådde vi en stad och frågade efter ett hotell som vi fått rekommenderat. Oförstående miner. En misstanke!!

- Är detta Awash? Nej det var det inte. Dit var det ännu 11 mil!

- Nu ska vi till Awash eller dö! sa Mike och klättrade in bakom ratten.

Den nattliga resan ska jag sent glömma. Vägen gick över sandöken med flammmande oljekällor här och där. Väsande, spöklika eldpelare mot skyn, ibland blev det ljusst som på dagen. Nåja, vi nådde Awash vid midnatt och fick logi, men någon middag blev det inte den dagen, lite kex bara. Jag välsignade den skål med yoghurt jag inmundigat på förmiddagen.

I golflandet fanns intressanta saker att se. Vi besåg en ziggurat (pyramid) från

1300-talet f.Kr. och kom sent på kvällen till det gamla Susa, slog upp tälten invid utgrävningsområdet på en plåtå och lagade mat i billyktors sken. Då fann vi en skylt: "Arkeologiskt område, tillträde förbjudet"! Att bryta upp nu var ogörligt. Jag, som brukade vakna i gryningen (praktiskt för toabestyr i buskfritt land) lovade att väcka lägret.

I första dagsljuset lyckades jag få liv i Mike och lägret kom på benen. Frukost och packning och klara för start, men jeepen vägrade, batteriet var helt slut. Att knuffa det tunga fordonet hade ingen effekt. Återstod branten ner från plåtån. Med stor möda fick vi jeepen fram till branten. Den såg läskig ut.

- Tja, det är väl bäst jag säger adjö! Ifall att Sa Mike och kröp in bakom raten. Vi knuffade fordonet ut över branten. Jeepen hoppade och skuttade vådligt, men höll sig å hjulen. Motorn teg dock ståndaktigt. Suckande monterade Mike ur batteriet och bar det ner till byn Shush, det moderna Susa, där det fanns en bilverkstad. Dagen blev het, skällhet. Det fanns ett kafé med fläkt i taket, men där kunde man inte sitta hur länge som helst. Då gjorde vi en upptäckt! Ett museum! Det var litet, men det hade luftkonditionering. Där tillbringade vi större delen av dagen. Aldrig har jag studerat föremål på ett museum så noggrant som här. Personalen kastade ut oss vid stängningstid och Gunnel suckade:

- Det där museet, det räddade livet på oss!

Mot kvällen meddelade Mike att jeepen

var körklar: "Nu åker vi!" Det gjorde vi, flera timmars mörkerkörning norrut, upp mot bergen och svalkan. När Mike inte orkade längre slog vi upp tälten och kojade. Vaknade av råmanden. Vi hade satt upp tälten alldeles utanför en liten by och nu drev man hjordar av kor, får och getter genom vårt läger och blängde ilsket på oss. Vi packade snabbt ihop och körde till en mindre stad och åt frukost på ett kafé.

I bergen var det behaglig temperatur. Vi besökte arkeologiska platser, bl.a. Ekbatana och såg gamla kilskrift-inskriptioner. Efter några dagar kom vi åter över på den turkiska sidan och var någon tid vid den stora sjön Van, tittade på armeniska kyrkor och kurdiska byar och reste så upp på en hög vulkan. Där i den gamla kratern slog vi upp tälten vid en blå liten kratersjö.

Vi hade inte varit där mer än 10 minuter då en turkisk pojke dök upp. Varifrån kom han här i ödemarken? Han tydde sig till David, som kunde några ord turkiska och stannade hos oss hela natten och fick så lift ner till byn. Den morgonen hittade vi en varm källa invid sjön och fick varmt tvättvatten.

Den månadslånga rundturen slutade i Erzerum varifrån vi flög hem. Det hade varit en synnerligen givande, intressant men jobbig tur. Hade jag vetat i förväg hur jobbig den var hade jag nog inte åkt. Men det visste jag inte och nu är jag glad att jag gjorde den.

En kär reskamrat

Text: Stefan Karlsson

Det hela började på min första resa till Australien 1996. På en resa som skulle ta mig från Sydney till Darwin via Cairns och Alice Springs. Resan var fyra veckor lång. Jag köpte denna ”pryl”, en hatt av känguruskinn, i en affär i Brisbane. Tyvärr inget minne eller notering av vad jag betalade för den.

Den skyddade mig under denna första resa mot solens hetta i ”the outback”, mot de små flugorna som kom i miljontals när vi landat i Alice Springs. Värmen hade jag räknat med, men inte flugorna.

Har haft med hatten på alla resor genom åren – utom till Antarktis, Svalbard och en veckas skidåkning i Abisko, eftersom betydligt varmare alternativ behövdes där.

Den har inte bara glatt mig genom åren i form av skydd mot sol, vind, vatten och snö, utan även väckt intresse av mina reskamrater (tror jag i all fall), men mest har den gjort att jag stuckit ut bland oss turister och noterats av lokalbefolkningen. Har t.o.m. fått förslag att betala någon souvenir med hatten vid Victoriafallen.

Det enda riktigt malplacerade stället jag haft med den var när jag var på en 10 dagars vandring i Kirgizistan. Men bara under ett skede av vandringen tvivlade jag på dess förträfflighet. Det var när vi gick i en dalgång på ca. 3000 m.ö.h. och det började regna. Gick upp några hundra meter för vårt nattläger och reg-

net övergick i först blötsnö och sedan lade sig snön och det blev vitt runtomkring oss. Hatten blev genomvåt och ersattes temporärt av en toppluva. Det var inte bara hatten som var blöt, det mesta faktiskt. När man slår upp tält på snö och tälten är lite slitna så blir liggunderlag och sovsäck ganska snabbt blöta. Men när man nästa morgon drar upp dragkedjan och solen precis är på väg upp över bergskammen och det är absolut molnfritt så är gårdagens väderelände glömt. Jag gillar ju kontraster på resor så detta är ett av de starkaste minnena från mina resor vad gäller väder och vyer. Allt torkar fort när solen gnistrar mot den vita snön, även hatten.

En annan resa som föranledde den första lagningen var efter den första resan till Nya Guinea. Två veckors vandrande i regnskog slet hårt på hatten eftersom vi hade väldigt bra väder med lite regn på dagtid så svettades det en del.

Väl hemma hittade jag en skomakare i Södertälje som engagerade sig i min hatt och jagade rätt på skinn i så rätt färg som möjligt.

Men regnskog i sig var inget problem, när jag hade hatt hatten i tre år besökte jag Ecuador och tillbringade bl.a. knappt en vecka med vandring och camping i Amazonas. Det regnade en del naturligtvis men inga problem med hatten.

Det kraftigaste regnväder som både den och jag varit med om var när jag besökte Cairns i Australien under regnperioden

och då regnade det mycket. Men jag var där för att dyka så det var bara före och efter dykningen som jag drabbades av vattnet från ovan för ute över barriärrevet regnade det inte.

Annars så är det väl ökenklimat där hatten känts mest rätt och det har blivit några extremt torra platser genom åren, bl.a. Egypten, Namibia, västra Australien och Mongoliet. Men även på hög höjd har den varit till glädje eftersom solens sken i den tunna luften gör strålningen stark. Men det klart att det inte fick storma för mycket även om hatten formats och satt som gjuten på mitt huvud, den hade även viss tyngd vilket gjorde att den satt ganska stadigt.

Ytterligare två lagningar blev det efter diverse slitage, min skomakare tog sig an lagningarna varje gång.

Den sista resan blev den i somras när jag tillsammans med min mor åkte Transsibiriska järnvägen. Med ett förlängt stopp i Mongoliet för att hinna uppleva både Nadamfestival och en tur ut i Gobiöknen.

Min mor ville/kunde inte flyga så vi fortsatte med tåg lite kors och tvärs i Kina för att sluta i Shanghai. Därifrån var vi dock tvunget att flyga, i alla fall jag eftersom min semester var slut efter fem veckors resande. Det gick dock bra för min mor att flyga. Ett aber uppstod dock i Helsingfors när man var ganska sömn-drucken efter att för första gången gjort en dagflygning från Asien. Vad skönt det var att åka tåg till Asien, inga som helst problem med tidsomställningen.

Nu kommer en efterhandskonstruktion: I väntan på planet som ska ta oss den sista biten från Helsingfors till Arlanda

sitter jag och väntar, min lilla ryggsäck står lutad mot stolen jag sitter på och hatten ovanpå ryggsäcken. Ryggsäcken ramlar ner delvis under stolen där jag sitter. Hatten rullar iväg längre in och jag märker det inte. När jag sen ska gå av planet på Arlanda saknar jag hatten, men det var ju lite sent.

Gör lite efterforskningar till hittegodsdavdelningen. Av någon konstig teknikalitet går det inte att ringa dit, är något finskt 071-nummer som bara går att ringa inrikes. Får istället fylla i ett formulär på Internet som inte ger något resultat, får svar att de inte fått in någon hatt. Jag hade tänkt pensionera den efter denna resa ändå eftersom det var dags för stora reparationer igen. Men det är klart att den hade kunnat få hänga hemma på väggen i något hörn och gett mig nostalgitankar.

Det har funnits några gånger där det varit farligt nära att hatten glömts bort tidigare men då har jag kunnat "backa tillbaka" och lyckats rädda den.

Under vintern började jag fundera på hur jag skulle kunna hitta en ny hatt. Om man vant sig med en hatt blir den ett måste, bland annat för att slippa använda solglasögon i alla lägen. Jag skulle inte kunna åka tillbaka till Brisbane för att få tag i en ny så jag började göra lite efterforskningar på Internet. Hittade några intressanta hattar, men man vill ju pröva innan man slår till. Döm om min förvåning när jag upptäcker en mode-skinnaffär i Södertälje, som har nästan en kopia av min gamla hatt och dessutom i rätt storlek. Det var bara att slå till och med andra ord är jag nu beredd för nästa resa.

Resemästarens sidor

SGS-resorna till Scillyöarna och Grönland blev lyckade. På höstmötet i Göteborg hoppas jag att få höra mer och se bilder!

Jag hade med mig fyra förslag på SGS-resor till Järpen; öriket São Tomé utanför Västafrikas kust (Atlantöar), Färöarna (Grönlandsresor), Back in the USSR och Bolivia (Världens Resor). Mest intresse väckte Färöarna, så det blir nästa SGS-resa! Anders Källgård leder resan till Färöarna och kommer därför till höstmötet för att presentera resan. Är du intresserad av någon av de andra resorna ska du kontakta respektive arrangör direkt. Eventuellt genomförs resorna, trots att de inte blir i SGS:s regi.

Alla som ville med till Pitcairn kom inte med, men nu finns chansen igen. I november 2010 planeras en ny avgång - självklart med Anders Källgård som ledare! Vill du med till Burma eller Taiwan finns det också möjlighet. Det är några enstaka platser kvar.

Vår svenska krona har dykt jämfört med de flesta valutor. Priset på resorna till Taiwan och Burma fick vi innan kronkursen föll, så där finns risk för valutatillägg. Alla hoppas förstås att kronan ska återhämta sig så att eventuella valutatillägg blir så små som möjligt – helst inte alls!

Läs mer om SGS-resorna på vår hemsida, www.sgsresa.nu! Du kan också ringa respektive arrangör för att få program eller anmäla dig.

Lotta Borgiel, Resemästare

Kalendarium

Det andra Kina

2–19/10 och
9–26/10 2009
1 plats kvar den 9 okt!

Färöarna med Anders Källgård

Prel. 1-7 juni 2010
Intresseanmälan!

Pitcairn med Anders Källgård

Prel. 23 dagar i nov 2010
Intresseanmälan!

Klassiska Burma

22/1–6/2 2010
2 platser kvar!

DET ANDRA KINA – TAIWAN, HONGKONG & MACAO

Följ med Jörgen Fredriksson, sinolog och delägare i Världens Resor, på en resa till Taiwan som avslutas med några dagar i Hongkong och Macao. Taiwan är en av Asiens mest underskattade turistdestinationer. Här finns berg som mäter 4 000 meter, underbara teodlingar, tropiska öar, korallrev, fina vandringsleder och bra stränder. Lägg därtill världens högsta byggnad, ett riktigt rikt kulturliv och häftiga kvällsmarknader så har vi ett land som erbjuder det mesta. Från svenskt

håll har det aldrig arrangerats en resa till Taiwan tidigare, så det blir en riktig pionjärresa där vi rör oss med de supersnabba Shinkansentågen, på den smalspåriga järnvägen upp i Alibergen, med hyrda bussar och båtar till de tropiska öarna Gröna ön och Orkidöön. Vi möter många av Taiwans olika folkslag under resans gång.

Resan avslutas med några dagar i Hongkong och Macao. I Hongkong åker vi upp till Victoria Peak och bländas av neon och 8000 skyskrapor som trängs om utrymmet nedanför. I Macao går vi på promenad genom de nyrustade gamla stadsdelarna och njuter ett glas *vinho verde* på en bar vid havskajen.

Preliminärt pris: 28 800 kronor

Preliminärt datum: 2–19 oktober och 9–26 oktober 2009

Antal deltagare: 10 – 16 personer

Färdledare: Jörgen Fredriksson på första avgången

Arrangör: Världens Resor, tel 08-669 55 25,
e-post jorgen@varldensresor.se

1 plats kvar den 9 okt!

KLASSISKA BURMA

Följ med Världens Resor och Jörgen Fredriksson på en mycket spännande resa till Burma. Gamla kungadömen i ruiner blandas med omtumlande och livliga städer. Vi möter en spännande historia, såväl i dåtid som i nutid.

Under fyra dagar färdas vi på Irrawadyfloden och bor ombord på nyrenoverade RK Pandaw. Vi chartrar denna båt som ursprungligen är från 1947 och nästan komplett i teak. Vi bor i trevliga hytter med dusch och toalett. Från båten gör vi

strandhugg i gamla huvudstäder och krukmakarbyar. Ombord på däck får vi föreställningar med lokal marionetteater och en dans- och teater föreställning av landets bästa utövare.

Vår resa börjar i den starkt kolonialt präglade staden Rangoon där vi bor på gamla anrika Strand Hotel.

Under resans gång kommer du också till Inlesjön i Shanstaten och det märkliga Mt Popa som är hemvist för *nats* Burmas folkliga tro. Vi färdas sedan med båt från Bagan med sina 2000 sandstenspagoder till Mandalay där vi med hjälp av tolkar rör oss i små grupper och utforskar olika hantverksskrån i staden.

Till den gamla brittiska bergsstaden Pyin Oo Lwin åker vi med ett tåg som zickzackar sig upp i Shanbergen, mellan Avas gamla pagoder åker vi hästdroska och på Inlesjön åker vi med små båtar och ser på ett dimhöljt morgonfiske. Vi vill visa ett Burma som är så mycket mer än de bilder vi sett på tv om juntans övergrepp. Burmeserna är oändligt trötta på att vara isolerat och möter oss med

tacksamhet, nyfikenhet och glädje. Följ med du också på en omtumlande resa till ett av världens trevligaste länder.

Datum: 22 januari - 6 februari 2010

Antal dagar: 16 dagar

Resans prel. pris: 39.000 kronor (övre däck), 37.500 kronor (undre däck)

Enkelrumstillägg (ej båten): 3.500 kr

Antal deltagare: 20 - 30 personer

Bokning: Världens Resor, tel 08-669 55 25,
e-post jorgen@varldensresor.se

2 platser kvar!

FÄRÖARNA MED ANDERS KÄLLGÅRD

Följ med på en resa i juni till de natursköna Färöarna! En resa fylld med kultur, historia och spännande natur. Under en intensiv vecka gör vi en djupdykning i ögruppen som är en relativt okänd del av Norden. Vi besöker kända och okända delar. Vi smakar lokal mat, lär oss om historien och hur man lever idag. Med båt (och kanske helikopter!) färdas vi mellan öarna. På de dramatiska klippväggarna häckar lunnefåglarna. Här lever människan av fiske och fårskötsel i samklang med naturen.

Tid: prel 1-7 juni 2010

Pris: runt 22 000 kr

Färdledare: Anders Källgård, uppskattad färdledare och författare till bland annat boken "Danmarks, Färöarnas & Grönlands öar" som kommer ut i höst.

Föredrag: Anders kommer berätta om resan och visa bilder på höstmötet i Göteborg.

Intresseanmälan: Grönlandsresor,

tel 08-556 269 70,

e-post info@gronlandsresor.se

Anmäl intresse!

I BOUNTYS KÖLVATTEN -

till Nya Zeeland, Rarotonga, Tahiti och Pitcairn
med pitcairnexterten Anders Källgård

Alla fick inte plats på resan till Pitcairn. Därför kommer här en ny chans att besöka den mytomspunna ön Pitcairn, världens kanske mest isolerade bebodda ö. Tillsammans med en av Sveriges främsta pitcairnexterten reser vi i fartyget Bountys kölvatten. Lägg till detta vita sandstränder, orörda korallrev och regnskog.

Vår resa börjar i Auckland på Nya Zeeland varifrån Pitcairn styrs. Pitcairn är Storbritanniens sista koloni i Söderhavet. Här får vi bakgrunden berättad direkt av pitcairnbor. Vi åker sedan vidare och besöker både Rarotonga på Cooköarna och Tahiti i Franska Polynesien innan vi går ombord på Braveheart som tar oss till Pitcairn, målet för vår resa. Myteristernas ättlingar lever kvar på ön och många bär efternamnet Christian. Det är dem vi ska gästa under 6 dagar.

Tid: Prel. 23 dagar i november 2010

Preliminärt pris: 92.000 kr exkl. flyg

till Söderhavet. (USD 7,75, EUR 10,55, NZD 4,65). Om valutakurserna ändras väsentligt justerar vi priset upp eller ner.

Pris för flyg med SAS/Air New Zealand från Stockholm och Göteborg: Från 14 800 kr (återbetalningsbar) + skatt ca 4 500 kr. Då finns möjlighet att stanna i Asien eller på Nya Zeeland på ditresan och i Söderhavet eller USA på hemresan. Kontakta oss om du vill resa från annan ort!

Färdledare: Anders Källgård som leder resan, har skrivit flera böcker om öar här hemma och i Söderhavet, bland annat om Rarotonga och Pitcairn. Första gången han besökte ön var för att dokumentera deras språk, pitkern, en blandning mellan engelska och polynesiska. Han utbildade sig sedan till läkare och fick 1996 chans att resa dit igen med sin familj för att under några månader arbeta som distriktsläkare åt de då 52 öborna. Vi kommer som vänner till honom och en av de första kvällarna ställer vi till med fest.

Intresseanmälan: Är du intresserad, så kontakta Lotta Borgiel på Gränslösa Resor, tel: 0151-209 00, e-post: lotta@granslosaresor.se.

Aktuellt program och resevillkor kommer att skickas i höst till dig som står på intresselistan.

Vi behöver din intresseanmälan senast den 15 augusti!

*Intresseanmälan
senast den
15 augusti!*

Apropå föreläsningen om Djingis Khan på värmötet i Jämtland:

Det gränslösa riket

Det största rike som världen någonsin sett
var mongolernas välde.

Det räckte från Dyna och Dnjepr till japanska sjön
Och från Burma till tundran kring Ob.

Där var den andliga friheten stor och samfärdseln stark
och postverket välutvecklat och sedelmyntet
gångbart från Peking till Gaza, Samarkand och Moskva.

Men Hang Chous kineser och Isbahans perser och Syriens folk
tyckte inte att detta var bra.

Och på var sitt håll, så snart tillfälle bjöds
gick det tappert till strid och tog bort
samfärdseln, trosfriden, postgången, sedelmyntet.

Alf Henriksson, Samlade dikter, del 2

B

Års-SGS, CO Ely Mattsson,
Snickarbacken 8, 150 23 Enköpingsholm

*Alla SGS-are önskas
en trevlig sommar!*

Och glöm inte att skriva till Briefing!

